

Pasningsvejledning

Hvidøret og sortøret silkeabe

Hvidøret silkeabe (*Callithrix jacchus*) er en af de primatarter, der hyppigst ses i privat hold. Af alle primater er kun silkeaber lovligt at holde privat i Danmark. Foto: Dansk Primat Sammenslutning – Foreningen for Exotiske Pattedyr

- 1 Dyreart
- 2 Fuldvoksen størrelse
- 3 Forventet levealder
- 4 Anbefalet størrelse og indretning af anlæg eller bur
- 5 Særlige pasningsbehov, herunder krav til temperatur
- 6 Stimulering og behov for motion
- 7 Fodring
- 8 Sociale behov
- 9 Formering, yngelpleje og eventuel neutralisation
- 10 Typiske tegn på sygdom og nedsat trivsel
- 11 Øvrige informationer

1 Dyreart

Callithrix jacchus

Hvid(pensel)øret silkeabe/marmoset (Common/white-tufted-ear marmoset)

Callithrix penicillata

Sortøret silkeabe/marmoset (Black-tufted-ear/black-pencilled marmoset)

Silkeaber er primater (Primates) og er en fællesbetegnelse for de godt 35-40 arter fra egernabe-familien (Callitrichidae), der omfatter bl.a. marmosetter, tamariner og løveaber.

Silkeaberne hører til Nye Verdens/Vest-aber), som også omfatter bl.a. kapuciner, dødningshovedaber, sakier, edderkoppeaber, brøleaber m.fl. Alle Nye Verdens aber er trælevende og lever i Sydamerika.

Af alle primater er kun silkeaber lovligt i privat hold i Danmark.

Sværhedsgrad:
Meget krævende

Kort om dyrene

- Ca. 20 cm (u. hale), 250-450 g
- 10-15 år gamle
- Dagaktive
- Indevoliere min. 3 x 1 m og 2 m høj, gerne fri adgang til udevoliere; altid rigeligt skjul, klatre- og springmuligheder
- Stuetemperatur, høj luftfugtighed, 12 timers dagligt belysning året rundt
- Trælevende; klatrer og springer særdeles godt
- Æder insekter, blomster, frugt, gummi og plantesaft
- Lever naturligt i familiegupper; skal altid holdes flere sammen, helst i grupper
- Drægtige i 5-5,5 måneder og føder typisk 2 unger
- **Bemærk:** Aber egner sig kun som hobbydyr og kræver rummelige, stimulerende anlæg for at trives

Udbredelse og levesteder

Hvidøret og sortøret silkeabe lever naturligt i skovområder i det østlige Sydamerika. De forekommer også i bebyggede områder med træer tilgængelige, og begge arter er relativt tilpasningsdygtige.

Læs mere i afsnit 11.

2 Fuldvoksen størrelse

Hvidøret og sortøret silkeabe har en kropslængde på ca. 20 cm plus en hale på ca. 25 cm, og de vejer ca. 250-450 g. Hanner og hunner er hos begge arter nogenlunde lige store. Hunnen har to dievorter.

Silkeaber har en blød og tæt pels, der hos hvid- og sortøret silkeabe er brunlig, grålig og gullig, evt. med lidt striber på ryggen, og halen er stribet. Pelsen i hovedet er typisk mørkere, men ansigtet er delvist (bl.a. i panden) bart for pels. Pelsen i ansigtet er lysere, hvilket giver en hvid maske. Sortøret silkeabe har en lidt mørkere krop og hale i forhold til hvidøret silkeabe.

Omkring ørerne er der hos begge arter en karakteristisk hårdusk, der begynder at vokse helt ud i 3-måneders-alderen. Hos hvidøret silkeabe er øredusken hvid og vifteformet, mens den hos sort-øret silkeabe er sort og hænger mere nedad.

Begge arter har på hver fod fem tæer med kløer med undtagelse af storetåen, der har en flad negl. Aberne bruger kløerne til at holde sig fast med, når de bevæger sig rundt i træerne, ikke mindst på de tykke stammer, hvorfra de drikker forskellige plantesaft. Halen bruges til at holde balancen, når aberne klatrer og springer rundt i og mellem træerne.

Hvid- og sortøret silkeabe har duftkirtler omkring kønsorganerne, som bruges til at markere gruppens område (sammen med urin) og signalere individets reproduktive og sociale status.

3 Forventet levealder

Hvidøret og sortøret silkeabe bliver ca. 10-15 år i fangenskab.

4 Anbefalet størrelse og indretning af anlæg eller bur

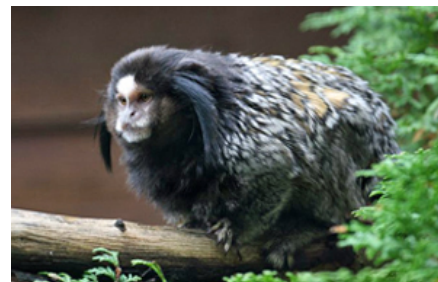
Silkeaber er dagaktive, men hviler sig typisk flere gange i løbet af dagen. De lever naturligt i træer og kommer kun sjældent ned på jorden. Om natten sover de i huler eller andre skjul i træerne. De lever naturligt i familiegupper og skal holdes mindst to sammen, men helst i naturlige familiegupper (se afsnit 8).

Til et par (evt. med ét kuld unger) anbefales en indevoliere (maks. 19 x 19 mm i maskestørrelse) på mindst 3 x 1 x 2 m (l x b x h), men gerne større og højere. Ved flere individer bør grundarealet øges med ca. 10 % pr. ekstra individ.

Anlægget skal med indretningen udnyttes godt både i højden og grundarealet, så dyrene har mulighed for både at springe langt (fra gren til gren) og klatre vandret, lodret og diagonalt. Sørg for, at der altid er masser af skjul tilgængeligt (f.eks. grene med blade) i hele anlægget, især i den øvre del, og at der er flere platforme, hvor alle individer kan sidde samtidigt. Der skal dagligt sikres en 12 timers belysning (se afsnit 5).

Indeanlægget skal helst være tilknyttet til en udendørsvoliere i tilsvarende størrelse eller større og med lignende indretning, som aberne kan have adgang til, når vejret tillader det. Udeanlægget skal være delvist overdækket og afskærmet fra siden, så der både er beskyttede områder i ly for regn og blæst og områder med mulighed for direkte sol. Udevolieren skal endvidere være udstyret med en dørsluse for at mindske risikoen for, at dyrene undslipper. Sker det alligevel, vil det undslupne individ normalt inden længe lokkes af de andre individers kontaktkald og søge tilbage til de kendte omgivelser.

Hele anlægget (inde som ude) indrettes med rigelige klatre- og springmuligheder i form af naturgrene, hylder og tovværk (ubehandlet hampereb; ikke nylon), og hvor muligt træer med bevoksning. Grenene skal være i forskellig tykkelse, og gerne også nogle tyndere, der kan give efter og træne dyrenes fysiske færdigheder. Grenene og tovværket skal placeres både lodret, vandret og i andre varierende

Sortøret silkeabe (billedet) kendes let fra hvidøret silkeabe på øreduskens sorte, frem for hvide, farve. Desuden hænger sortøret silkeabes øredusk mere nedad, hvor den hos hvidøret silkeabe er mere vifteformet. Foto: Dansk Primat Sammenslutning - Foreningen for Exotiske Pattedyr

Specielt tandsæt

Begge arter har specialiserede, korte hjørnetænder i undermundten, der med fortænderne bruges til at gnave huller i barken for at få adgang til plantesaft og gummi.

Silkeaber er trælevende og tilpasset til at bevæge sig rundt i træerne. Det er derfor meget vigtigt at indrette deres anlæg med rigeligt klatre- og springmuligheder i form af hylder, stammer, grene og tovværk i forskellige vinkler og niveauer. Foto: Alberto Rossetini

vinkler rundt om i anlægget, og nogle skal placeres med en tilstrækkelig afstand, så dyrene nødsages til at springe mellem dem (de kan sagtens springe horisontalt ½-1 m). Desuden skal der øverst i indevolieren være let adgang til mindst én, gerne flere, sovekasser (f.eks. parakitkasser, eventuelt foret med hø eller klude) på ca. 25 x 20 x 20 cm (h x b x d). Indgangsåbningen skal være ca. 10 x 15 cm, helst placeret i den øvre del af kassen. Det vil være en stor fordel, hvis kasserne let kan nedtages og aflukkes, da det er den letteste og mindst stressfyldte måde at indfange dyrene på (f.eks. ved flytning til nye anlæg), vel at mærke når de naturligt opholder sig heri (f.eks. når de sover).

Som bundlag i indevolieren kan bruges spåner, flis, visne blade fra skoven og evt. avispapir under. Udenfor kan jord (evt. plantedækket) og flis bruges.

En god hygiejne skal altid opretholdes i hele anlægget. Foderrester fjernes, og hylder aftørres dagligt. Indenfor skal bundlaget skiftes ca. en gang om ugen. Grene skiftes efter behov, eller ca. 1-2 gange om året.

5 Særlige pasningsbehov, herunder krav til temperatur

Silkeaber trives fint indendørs ved normal stuetemperatur på 18-22 °C, og ideanlægget skal kunne opvarmes, så denne temperatur opretholdes hele året. Den relative fugtighed i ideanlægget skal være relativt høj (min. 50-60 %, men gerne omkring 80 %).

Hele året (eller kun i vinterhalvåret, såfremt der trænger naturligt dagslys ind) skal ideanlægget belyses 12 timer hver dag for at sikre, at dyrene året rundt får en tilstrækkelig lang dagsperiode, hvor de kan være aktive, søge føde og interagere socialt.

Sørg for at varmelamper, ledninger o.l. er placeret/afskærmet, så de er helt uden for abernes rækkevidde.

6 Stimulering og behov for motion

For at beskæftige og udfordre aberne med aktivt at søge efter føden bør foderet gøres svært tilgængeligt og ikke blot serveres udskåret i en skål. Diverse fødeemner kan placeres og gemmes rundt om i anlægget, og gummi arabicum kan med fordel smøres på forskellige grene og i huller. Tørfoder kan anbringes i en eller flere beholdere, hvor aberne skal række ind efter det gennem huller i siden. Kun fantasien sætter grænser for selv at lave foderbeholdere, der stimulerer og aktiverer dyrene. Man kan desuden veksle mellem hel og udskåret frugt.

Indretning (grene, tovværk) og bundlag (f.eks. trøsket (forrådnet, tørt) træ, visne blade) bør også ændres/flyttes/skiftes jævnlige, så dyrene oplever nye fysiske udfordringer regelmæssigt. Meget af det legetøj og tilbehør til fritter, eger, chinchillaer og automater til fodring af vilde fugle, som kan købes færdiglavet, kan evt. med lidt ændringer også sagtens bruges til silkeaber.

Man kan desuden træne med sine aber, hvilket kan være en stimulerende aktivitet for dyrene og desuden være en stor fordel for begge parter, når man nødsages til at håndtere dyrene ved f.eks. sygdom. Her kan f.eks. klikkertræning bruges (brugen af en kliklyd med godbid som belønning). Andre specifikke lyde kan ligeledes bruges, så længe den samme lyd bruges konsekvent i samme situation og til samme formål.

Tilstedeværelsen af artsfæller er en god miljøberigelse i sig selv, og dyrene vil trives bedst i naturlige familiegupper fremfor i par (de må aldrig holdes alene), så de kan have sociale bånd til flere individer, groome hinanden på kryds og tværs og evt. hjælpe med opfostringen af unger.

Hvidøret og sortøret silkeabe har i naturen et aktivitetsområde (overlapper mellem familiegupper) på op til ca. 4,5 ha. Silkeaber er meget adrætte og dygtige til at bevæge sig omkring i træerne – de både hænger i, løber langs og springer mellem

Inde eller ude?

Forår og sommer kan aberne altid gå ude, men ved under 10 °C (dog 15 °C ved unger under 2 måneder) skal der være lukket ud til udeanlægget.

På solrige, varmere dage i den kolde årstid kan der dog åbnes ud til udeanlægget, såfremt aberne er vænnet hertil (i så fald vil de ikke tage skade heraf). I sådant vejr vil de ofte frivilligt benytte sig af at komme ud.

Status og trusler i naturen

Begge arters vilde bestande er i dag relativt store og stabile, og de anses derfor ikke som værende truede (IUCN: Least concern).

Dog er mange af deres naturlige levesteder forsvundet og forsvinder stadig med høj hastighed grundet skovhugst og omdannelse af skovområder til landbrug og bebyggelse. Lokalt og på længere sigt kan det blive en trussel mod deres overlevelse.

Begge arter er opført på CITES liste 2, hvor handel kan risikere at true bestandene og derfor kun er lovlig, såfremt det foregår kontrolleret.

Mange vilde individer indfanges dog stadig til brug i forskning og som hobbydyr i visse dele af verden. I Europa har arterne dog i mange år været avlet succesfuldt i fangenskab.

grene. Kun sjældent kommer de ned på jorden. Silkeaber er endvidere meget livlige dyr, der skal have en del motion for at trives og for ikke at blive overvægtige. Det er derfor meget vigtigt med et rummeligt anlæg indrettet med mange hylder, grene og tovværk i forskellige vinkler og niveauer, så der er rigeligt med klatre- og springmuligheder. Således får de den nødvendige motion.

7 Fodring

Begge silkebearter spiser i naturen primært insekter, blomster, frugt, diverse plantesaft, gummi og harpiks. Deres skarpe fortænder og specialiserede hjørnetænder bruges til at gnave hul i barken for at få adgang til træernes (semi)flydende substanser, som dyrene gnaver eller slikker af. Føden suppleres med plantefrø, svampe, nektar, pollen, snegle, firben, frøer, æg, fugleunger og små pattedyr.

Silkeaber skal fodres to gange dagligt (morgen og eftermiddag), men der skal altid være adgang til friske silkeabe-foderpiller samt rent drikkevand. Ved hver fodring skal gammelt foder først fjernes.

Foderplan til 2 voksne silkeaber:

Morgen: Ca. 10 g vælling oprørt i ca. 80 ml vand tilsat 4 dråber multivitamin til børn + ca. 75 g blandet frugt og grønt (f.eks. æble, champignon, ært, majs, gulerod, selleri og diverse andre rodfrugter).

Eftermiddag: Ca. 25 g blandet sød frugt (f.eks. banan, pære, melon, mango, papaya o.l.), der overdrysses med lidt kalk- og mineralblanding og C-vitaminpulver. Frugt og grønt kan skæres i mundrette stykker eller serveres i større stykker eller hele, så aberne har noget at bearbejde.

Derudover suppleres dagligt, primært eftermiddag, med havregrød, kogte ris, kogt torskerogn, kogt kyllingekød, fiskefrikadelle, rejer (rå eller kogte), hårdkogt æg, yoghurt, mild ost, katte- eller hundemad, hakket oksekød, aflivede museunger o.l. Der gives 1-2 slags, varierende fra dag til dag.

Hver 2. dag gives hvert individ ca. 10-20 g akaciegummi og 3-5 stk. insekter (f.eks. græshopper, fårekylinger, melorme o.l.).

Foder- og drikkeskåle (en flaske kan også benyttes til drikkevand) anbringes, så aberne har let adgang hertil og de ikke kan forurennes oppefra (f.eks. med en hylde over). Hver 2. dag skal tørfoderet udskiftes (det gamle smides ud), og beholderne vaskes. Dog kan tørfoderet holde sig frisk i 4-5 dage, hvis det gives i en delvist lukket beholder (f.eks. med huller i siden).

8 Sociale behov

Disse silkeaber lever i små familiegupper på 4-15 individer, men typisk 8-10 individer bestående af ét voksent par med deres større og mindre unger. Alle individer i samme gruppe (med undtagelse af yngleparret) er beslægtede med hinanden, som forældre, unge eller søskende. I naturen kan der forekomme større grupper med flere voksne individer. Disse vil typisk være kuldsøskende, og et indbyrdes dominanshierarki bestemmer, hvem der yngler, således at der stadig kun er ét ynglepar. I fangenskab holder man dog stort set altid disse silkeaber i mindre familiegupper.

Gruppemedlemmerne bruger meget tid på at soignere (groome) hinandens pels, der udover at have hygiejniske fordele også vedligeholder individernes indbyrdes sociale bånd. Artsfæller kommunikerer blandt andet ved hjælp af forskellige kropspositioner og ansigtsudtryk. Silkeaber, der truer et andet individ, løfter øjenbrynene og stirrer mod modparten, mens et underlegent individ vil stirre med halvt lukkede øjenlåg og lægge deres ører fladt mod hovedet. Fladlagte ører er desuden et generelt tegn på, at individet er bange og føler sig truet. Silkeaber kommunikerer desuden i høj grad også ved hjælp af mange forskellige vokaliseringer.

Tilpasset, varieret foder er vigtigt

Et godt, tilpasset og varieret foder er essentielt, for at silkeaber holder sig sunde.

Foderet skal dagligt bestå af en blanding af mange grøntsager og kun lidt frugt (spar på fede/søde/syrlige frugter som banan, rosin, svesker, figner, appelsin o.l.), silkeabe-foderpiller, insekter, kød, silkeabe-vælling og akaciegummi (f.eks. opløst i lidt kogt vand til en tyk sirup eller blandet i vællingen).

Silkeaber har et stort behov for især D3-vitamin (findes bl.a. i nektar, pollen og vællingen), men også andre vitaminer og mineraler. Derfor skal der gives et vitamintilskud samt et kalk- og mineraltilskud, og vællingen er helt essentiel.

Disse silkeaber lever naturligt i familiegupper og er meget sociale dyr. De skal derfor altid holdes flere sammen, helst i naturlige familiegupper. Artsfæller kommunikerer især ved forskellige lyde, kropspositioner og ansigtsmimik. Foto: Bart van Dorp

Silkeaber er meget sociale dyr, og individernes adfærd og kommunikation er i høj grad tilpasset et liv i sociale grupper. Derfor skal de også i fangenskab holdes med artsfæller, mindst to sammen, men helst i naturlige familiegupper, f.eks. et ynglende par og deres unger. Ønsker man ikke at have aber, som yngler, kan man f.eks. anskaffe sig flere af samme køn, f.eks. 2 eller flere brødre (en lille ungkarlegruppe).

Medmindre anlægget er meget stort, bør der dog i en gruppe ikke være meget mere end ca. 8 individer, da der ellers ofte vil opstå konflikter, hvor moderen muligvis vil forsøge at jage de ældste unger væk. Det er dog meget forskelligt fra gruppe til gruppe, hvornår grænsen præcist er nået. Ved flere par/grupper i hvert sit anlæg bør der være en uigennemsigtig skillevæg eller tilstrækkelig afstand mellem anlæggene, så konflikter mellem grupperne reduceres, og aberne dermed ikke stresses unødigt.

De to arter må ikke holdes sammen, da de vil konkurrere om pladsen og føden og konflikter kan opstå, hvorved de risikerer at stresses hinanden. Arterne kan desuden yngle med hinanden, hvilket kan have negative konsekvenser for afkommet.

Det kan lade sig gøre at holde silkeaber med fredelige, robuste dyr som marsvin, kaniner, pindsvin og større vagtler. Jordlevende dyr vil som udgangspunkt være bedst at holde med silkeaber, da de derved ikke risikerer at konkurrere om pladsen. Anlæggets størrelse og indretning skal da naturligvis tilgodesee alle arters naturlige behov. Holdes silkeaber med en anden art, skal man altid sikre sig, at deres foder hver især kun spises af den art, det er tiltænkt, og at foderet på jorden ikke forurenes oppefra. Derudover skal man altid holde øje med, at arterne ikke på nogen måde generer eller stresser hinanden; i så fald skal de adskilles.

9 Formering, yngelpleje og eventuel neutralisation

Begge arter kan yngle året rundt og får op til 2 kuld årligt, dvs. et kuld ca. hver 5.-6. måned. I naturen forekommer både større og mindre familiegupper, men uanset størrelsen vil gruppens medlemmer indbyrdes være beslægtede med hinanden i én eller anden grad, og der vil kun være ét ynglepar. Yngleparret vil dog aldrig naturligt være beslægtet med hinanden, da det vil resultere i indavlet afkom. Yngleparret vil udskille nogle feromoner (duftstoffer) for at undertrykke ungerens kønsmodenhed og dermed sikre, at indavl undgås. De resterende gruppemedlemmer vil i stedet hjælpe med opfostringen af yngre søskende (eller hos større grupper eventuelt nevøer/niecer), og via deres nære slægtskab til afkommet fører de deres egne gener videre.

Når en hun danner par med en han, yngler hun typisk 1-2 gange årligt resten af hendes liv. Når forholdene er rigtige, laver hunnen en knipsende lyd med tungen for at signalere til hannen, at hun er parringsklar.

Drægtighedsperioden er ca. 5-5,5 måneder, og allerede 10 dage efter fødslen kan hunnen være parringsklar igen. Silkeaber føder oftest 2 unger (tvillinger), sjældnere 1 eller op til 4 unger, der hver vejer ca. 20-35 g.

Efter fødslen klynger ungerne sig straks fast til moderens ryg, men faderen vil fra starten bære ungerne det meste af tiden, undtagen når de skal die hos moderen. Efter 20-30 dage vil de begynde at blive mere nysgerrige, selvstændige, legesyge og udforske omgivelserne på egen hånd. De vil desuden begynde at indtage fast føde, i starten ved at tage det fra forældrene, som supplement til modermælken. Også i denne periode vil de andre gruppemedlemmer aktivt deltage i yngelplejen, bl.a. ved at bære ungerne rundt på ryggen, hjælpe dem med at finde føde, lære dem at jage og beskytte dem mod naturlige fjender.

Som ca. 3 måneder gamle vil ungerne fravænnedes modermælken og være nogenlunde selvstændige. Her vil de begynde mere aktivt at interagere med de andre individer og lære at begå sig socialt. 5 måneder efter deres egen fødsel vil der normalt fødes endnu et par unger, som de vil bære på og lege med.

Først som ca. 15-18 måneder gamle er ungerne fuldvoksne og kønsmodne. I naturen vil de voksne unger som regel på et tidspunkt forlade deres gruppe for at danne par med en mage og således danne en ny familieguppe.

Menneske & dyr

Hvidøret silkeabe er formentlig den mest almindelige abeart, der bruges til laboratorieforsøg.

Den er ligeledes den mest almindelige primat, der i dag findes i privat hold i Danmark, mens sortøret silkeabe er mere sjælden.

Faderen og ældre søskende hjælper i høj grad til med yngelplejen ved at bære rundt på ungerne, hjælpe dem med at finde føde og beskytte dem mod trusler. Foto: Márcio Motta

Da alle unger naturligt hjælper med at opfostre yngre søskende og herigennem selv lærer at være forældre og begå sig socialt, må unger ikke tages fra familien for tidligt. De må tidligst tages fra deres familie, når følgende (2.) kuld unger er selvstændige, og helst først når det efterfølgende (3.) kuld unger er født, dvs. når de er ca. 1 år gamle. I den periode er forældrene og resten af familien travlt optaget med de yngre unger, og på den måde bliver indgrebet i familien hurtigt glemt. Hvis hun-ungerne bliver sammen med forældrene i for lang tid (mere end 1½-2 år), er der risiko for, at de bliver permanent sterile.

I visse grupper vil voksne unger jages af yngleparret, mens andre grupper med voksne unger trives fint sammen. Jages et individ, skal det tages fra gruppen og sættes til en ny mage, så stress og mistrivsel (både for individet og resten af familien) undgås.

Der må aldrig avles på tætbeslægtede individer (f.eks. søskende, forældre-unger).

10 Typiske tegn på sygdom og nedsat trivsel

Vægttab, manglende appetit, dårlig pels og nedsat mobilitet kan være tegn på sygdom. Holdes silkeaber i gode, stimulerende omgivelser, får de afvekslende foder, og holdes en god hygiejne i anlægget og i det rum, hvor foderet tilberedes, ses sygdomme dog meget sjældent.

I meget varme perioder om sommeren er det helt almindeligt, at silkeaber fælder mere end normalt. Hvis de har tydelige bare pletter eller har delvis "nøgne" haler, er der dog noget galt; som regel skyldes det, at indeklimaet er for tørt, hvilket oftest forekommer om vinteren, hvor anlægget opvarmes. Vær derfor opmærksom på især i vinterperioden, at den relative luftfugtighed er min. 50-60 %. Overdreven pelstab kan også skyldes, at deres hud er meget i kontakt med urin, hvorfor hylder/platforme skal hælde lidt, sådan at urin kan løbe af.

Mangel på D3-vitamin forårsager rakitis (en knoglesygdom), som resulterer i lammelser i bl.a. bagkroppen og senere i skeletdeformationer og knoglebrud. Udover et foder rigt på D3 og et dagligt vitamintilskud undgås sygdommen ved at give aberne fri adgang til naturligt, direkte sollys, når vejret ellers tillader det.

11 Øvrige informationer

Udbredelse og levesteder

Hvidøret silkeabe var oprindeligt kun udbredt i den central-østlige del af Brasilien, mens sortøret silkeabes naturlige udbredelse ligger syd herfor i det centrale Brasilien. Begge arter er dog blevet introduceret af mennesker til sydligere områder, hvor de visse steder anses som invasive arter til trussel for det oprindelige dyreliv, bl.a. ved at konkurrere om ressourcerne med beslægtede abearter. Desuden ses i de områder, hvortil de er introduceret, at de yngler med nærtbeslægtede arter, hvilket kan ses som en "forurening" af den naturlige genetiske variation mellem de forskellige abearter.

Lovgivning

Silkeaber er opført i bilag 2 i Bekendtgørelsen (nr. 1021 af 12/12 2002) om privates hold af særlige dyr m.v.

Flere informationer

For kontakt til praktikere forhør dig hos Dansk Primat Sammenslutning – Foreningen For Exotiske Pattedyr (www.aber.dk), som også forhandler silkeabefoderpiller, vælling og gummi eller kan henvise til forhandlere.

Dyrlæger med viden om aber

Forholdsvis få dyrlæger i Danmark har den fornødne viden til at behandle silkeaber.

Forhør dig hos Dansk Primat Sammenslutning - Foreningen for Exotiske Pattedyr for kontakt til sådanne dyrlæger.

Vigtig rolle i skove

Silkeaber spiller en vigtig rolle i økosystemet i de brasilianske skove ved gennem indtagelse af frugt at sprede frø af forskellige træarter.

Omvendt kan de ødelægge træer ved at gnave i barken for at få adgang til plantesaften.

Denne pasningsvejledning er udarbejdet af Dyrenes Beskyttelse i samarbejde med Dansk Primat Sammenslutning – Foreningen for Exotiske Pattedyr. Beskrivelserne er dermed et udtryk for, hvordan vi mener, arterne bør holdes, således at deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov opfyldes. Der tages forbehold for, at arterne kan holdes på andre velfærdsmæssigt forsvarlige måder end dem beskrevet. Ligeledes tages forbehold for, at ny viden om arternes biologi og erfaringer med deres hold kan foreligge efter udarbejdelsen af denne vejledning.

1. version. December 2013